

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. március 26. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószer birtoklásának büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. október 27. napján kihirdetett **4.B.881/2014/20.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát **börtönben állapítja meg.**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen: Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulat**, (2) bekezdés c) pont.

A vádlott által a 2014. október 28. napjától 2015. március 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 94.161.-(kilencvennégyezer-egyszázhatvanegy) forint bűnügyi költségből kötelezi a vádlottat **14.605.-(tizennégyezer-hatszázöt) forint** megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A fennmaradó 79.556.-(hetvenkilencezer-ötszázötvenhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] miatt 7 év szabadságvesztésre és 7 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani.

Megállapította, hogy a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható a vádlott legkorábban feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2013. október 20. napjától 2014. október 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt dolgokról akként, hogy a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk. 403/2014/1-6. tétel alatti és 8-11. tétel alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat a vádlott részére kiadni rendelte, még a 7. tétel és a Bjk.II.52/2014. számon bevételezett 12. tétel alatti kutyaketrecet elkobozta.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 467.428,- Ft bűnügyi költség megfizetésére, és megállapította, hogy az eljárás során felmerült további 247.356,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be a vádlott és a védő, elsődlegesen bizonyítottság hiányából felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.473/2014/13-II. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta a bűncselekmény törvényi megnevezésének kiegészítésére és a jogi

indokolásnak a középértékes rendelkezésre történő utalással való kiegészítésére tett észrevételei mellett.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta az elsőfokú eljárásban bejelentett fellebbezést, amelyet írásban részletesen indokolt, illetve kiegészített.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre tévesen következtetett. Hangsúlyozta, hogy a vádlott a megbízói részéről kifejtett fenyegetés hatására szánta el magát a megbízás teljesítésére, amelynek alátámasztására válaszolt az albán-szerb ellentét mélységét és annak lélektanát, amelyre figyelemmel a vádlott nem bízhatott abban, hogy a hatóságoktól saját maga, vagy a családja részére védelmet kaphat.

A büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéséhez kapcsolódóan indítványozta enyhítő körülményként nyomatékkal figyelembe venni a vádlott büntetlen előéletét, azt, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia és hogy a kiszabott büntetést a hazájától távol kell letöltenie, valamint a ténybeli beismerő vallomását és a hatóságokkal való együttműködését, végezetül hogy a cselekményt ún. „könnyű drogra” követte el.

Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint lényegesen enyhébb - az enyhítő rendelkezés alkalmazásával kiszabott - büntetéssel is maradéktalanul megvalósulnak a büntetési célok.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható és az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Eleget tett a tényállás-felderítési kötelezettségének is, a vád tárgyát képező lényeges tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást.

A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálat alá vette, és azok mérlegelésének eredményéről is számot adott.

A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Ezt önállóan teszi meg a vád keretei között, és a tényállásban csakis a vád tárgyát képező releváns és kétséget kizáróan bizonyított tényeket lehet megállapítani. Olyan tény nem állapíthat meg, amit nem talált kétséget kizáró módon bizonyítottnak.

A Be. 4. § (2) bekezdése értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a terhelt terhére értékelni. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a kétséget a vádlott javára kell értékelni, és olyan állításait is el kell fogadni, amit nem talált a bíróság kétséget kizáró módon bizonyítottnak. Így a vádlott javára szolgáló tényeket is csak akkor lehet a tényállásban megállapítani, ha az kétséget kizáró módon bizonyított.

Az elsőfokú bíróság több bizonyítékot beszerzett, amelyeket szabadon értékelhetett és a bizonyítás eredményeként a tényállást az így kialakult meggyőződése szerint állapíthatta meg [Be. 78. § (3) bekezdése]. Ennek mindössze az volt a korlátja, hogy eleget kellett tennie az indokolási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő és mérlegelő tevékenysége megfelelt az iratok tartalmának és az okfejtése logikus volt. Ezért azt, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott azon védekezését, hogy kényszer, illetve fenyegetés hatása alatt követte el a bűncselekményt, nem lehetett eredményesen támadni a másodfokú eljárásban. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére ugyanis nem kerülhetett sor. Így a tényállást támadó és a bizonyítékok újramérlegelésére irányuló, felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélet tábla álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott. Mindezekon túlmenően pedig nincs olyan ok sem, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. Ezért az erre irányuló védői fellebbezés sem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélet tábla az iratok egybehangzó adataira figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján csupán azzal egészítette ki, hogy a vádlott szerb anyanyelvű, továbbá az elsőfokú ítélet 2. oldal alulról 3. bekezdését a tényállásból a jogi indokolásba utalta, mivel a jogszabályi rendelkezések nem a tényállás, hanem a jogi indokolás részét képezik.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Így, figyelemmel arra, hogy nem állapított meg olyan tényeket, hogy a vádlottat fenyegették, vagy kényszer hatása alatt cselekedett volna, és nem állapított meg a vádlott részéről tévedést sem arra vonatkozóan, hogy mit hozott át a határon, így helyes volt a bűnösségére levont következtetés is.

A vádlott a saját módosított vallomása szerint is azt mindenképpen tudta, hogy illegális anyagot kell átvinnie a határon, azt azonban nem, hogy pontosan mit. Ennek azonban nem volt is érdemi jelentősége az elbírálás szempontjából. Az elkövető tudatának ugyanis arra kell kiterjednie, hogy az elkövetés tárgyát képező anyag kábítószer, vagy akár az is lehet. Nem kell azonban tisztában lennie a kábítószer konkrét fajtájával, összetételével, minőségével, elegendő hogy arra kiterjed az eshetőleges szándéka, hogy az lehet bármilyen fajtájú és mennyiségű kábítószer is.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően azonban arra tett megállapítást, hogy a vádlott konkrétan tudta, hogy marihuánát szállított, s az erre vonatkozó álláspontját meg is indokolta. Ehhez képest helyes volt az a következtetése, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította a kábítószer országba történt behozataláért.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét helyesen minősítette, elmulasztotta azonban a jogszabályi alapját megjelölni annak, hogy milyen elkövetési magatartással valósította meg a bűncselekményt. Az ítélet tábla a bűncselekmény jogszabályi alapját ezért kiegészítette azzal, hogy az országba behozatallal valósult meg a bűncselekmény.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel az enyhítő és a súlyosító körülményeket. További enyhítő körülmény, hogy a vádlott olyan külföldi állampolgár, aki a magyar nyelvet nem beszéli, ezért a büntetés kiállása fokozott terhet jelent a számára, valamint hogy mintegy másfél éve előzetes fogvatartásban van. (Kúria 56. BKv. III. 10. pontja)

Ezen túlmenően a bűnösségi körülményeket támadó védői álláspontot sem osztotta az ítélet tábla. Nem értékelhető ugyanis enyhítő körülményként a beismerés, mivel a vádlottat a NAV Csongrád Megyei Vám- és Pénzügyőrség Igazgatóság (település)-i határkirendeltségének munkatársai tetten

érték (BKv 56. II/11. pont). Ezen túlmenően azt sem lehetett enyhítő körülményként értékelni, hogy a vádlott által az ország területére behozott kábítószer ún. „könnyű drog” volt, hiszen a kábítószeres jellegét maga a törvény is eleve figyelembe veszi a hatóanyag tartalom alapján alapuló mennyiségszámításkor, és az ún. könnyű drog is ugyanúgy veszélyes az emberi egészségre mint az ún. „kemény” drog, ezért amíg az előző nem értékelhető enyhítő körülményként, addig az utóbbi súlyosítónak értékelendő.

A kiegészített bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság törvényes nemű és a büntetési tétel középértékétől a vádlott javára helytállóan eltérő mértékű büntetést alkalmazott. A vádlott terhére megállapított 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény esetén a büntetési tétel középértékéből, vagyis 10 év szabadságvesztésből kell kiindulni, amelyhez képest lehet súlyosabb vagy enyhébb büntetést kiszabni. Az elsőfokú bíróság ehhez képest lényegesen enyhébb büntetést szabott ki az enyhítő körülményekre figyelemmel; helyesen.

A bűncselekmény minősítését megalapozó különösen jelentős mennyiség alsó határának mintegy 3,9-szerese volt a vádlottól lefoglalt növényi anyag totál-THC tartalma, melyre figyelemmel a büntetés lényeges enyhítésére nem kerülhetett sor. A másodfokú bíróság nem talált lehetőséget az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére.

Figyelemmel az enyhítő körülményekre, így különös nyomatékval arra, hogy a vádlott olyan külföldi állampolgár, aki a magyar nyelvet nem beszéli, ezért a büntetés kiállása részére fokozott terhet jelent, s ezért a másodfokú bíróság nem tartotta szükségesnek a büntetés lényeges súlyosítását sem.

Ugyanakkor ezt utóbbi enyhítő körülményre figyelemmel a másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a törvényben - a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján - meghatározott fegyház végrehajtási fokozatnál eggyel enyhébb, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön végrehajtási fokozatot határozott meg.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára vonatkozóan megváltoztatta.

Mivel az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései is törvényesek, ezért azt az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölését helyesbítette a Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulat** (2) bekezdés c) pontjára.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a kutyaketrecek tárolásával felmerült 14.605,- Ft bűnügyi költség megfizetésére az ítélet tábla a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte, míg a másodfokú eljárásban felmerült 79.556,- Ft fordítói díj kapcsán megállapította, hogy azt az állam viseli a Be. 339. § (1) bekezdésének megfelelően.

Az ítélet ellen a Be. 386. §-a alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2015. március 26. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.32/2015/15. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 4.B.881/2014/20. számú ítélete a jelen ítélet folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. március 26. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke